

Évközi 16. vasárnap

Ef 2,13–18

A két népet magában egyg ette

¹³Most azonban ti, akik „távol” voltatok, Krisztus Jézusban „közel” kerültetek, Krisztus vére árán. ¹⁴Ő, a mi békességünk a kettőt egygé forrasztotta, és a k oz juk emelt válaszfalat led ontotta, az ellenségeskedést kik uszb olte saját testben, ¹⁵a törvényt ugyanis parancsaival és rendelkezéseivel  rv enytelenitette. Mint b ekeszerz , a két népet magában egygé, új emberré teremtette, ¹⁶ s egy testben mind a kettőt kiengesztelte az Istennel kereszthalála  ttal, amellyel az ellenségeskedést meg olta. ¹⁷Elj tt, hogy békét hirdessen nektek, a t voly levőknek, és b ek e a közel levőknek. ¹⁸Az   révén van mindkettőnknek szabad utunk az egy L elekb en az Atyához.

Az Apostolok Cselekedete 19. fejezete tanúsága szerint Pál a második-harmadik apostoli  ttj n járt Efezusban. Ell tte már Apolló misszion lt ebben a városban, de a j zusk övet k közül egyesek nem tudták megk ulb nb zteni Jézus keresztségét János kereszts eg t l (19,4–5), mások pedig nem tudták, ki a Szentlélek (19,2). Pál néhány héten keresztül a zsinagógába is eljár. Ebből arra következtetünk, hogy voltak zsidókeresztények a k ozs egb en, de hamarosan kirobban a menetrendszerű konfliktus Pál és a zsinagóga vezetői között. Az apostol tanítványait Tirannosz iskolájába viszi  t (19,9). A k vet k rajonganak P al rt, aki nagy sikereket  r el a pogányok között: Efezusban például az Artemisz-templom zarándoklata megcsappan, az ebből  l  ez stm vesek alapvetően megélhetési okok miatt fellázadnak ellene (19,3). Az ez stm vesek spontán tüntetését a helyi színházban helyi jegyző csillapítja le, és oszlatja fel a csődületet.

A levélben azonban ezekre az eseményekre vonatkozóan semmilyen konkrét utalás nincs, s t ismer s ket sem nevez meg és nem köszönt Pál. A levél néhány kéziratából az Efezus név is hiányzik, és akad olyan is, amelyben a Laodicea feliratot találjuk. Mindezek alapján vagy körlevélnek, vagy nem Páltól sz rma z  levélnek tartják ezt az  r st. Annyi azonban bizonyos, hogy Efezusban pogány- és zsidókeresztények egyaránt  ltek, sőt az egyes keresztények teológiai, vallási nézetei is, az elt r k missziósok tevékenysége miatt, egymásnak ellentmondók voltak.

Pál feladata egész missziója idején arra törekedett, hogy  sszeb k tse a zsidó- és pog nykereszt nyeket, a k l nbz  ízlésű és gondolkodású

keresztény csoportokat. Ennek alapja, hogy a missziósok a saját tekintélyüket is alárendelik Krisztusnak, akitől a megváltás jön. Azt sem szabad elhallgatnunk, hogy a zsidókeresztény közösségek etikai szemlélete és gyakorlata valamint a pogánykeresztény közösségek etikai szemlélete és gyakorlata között jelentős különbségeket lehetett felfedezni jórészt a zsidókeresztény közösségek javára. Sőt a zsinagógai társadalom etikája is gyakorta magasabb szinten állt, mint a pogányok etikája. Ezért is nevezi Pál feltehetően a zsidókeresztényeket és a zsidókat „közelieknek” míg a pogányokat távolinak, amikor őket Krisztushoz hasonlítja. Azonban az előzetes társadalmi szokásokat legyőző pogánykeresztények éppen olyan közel kerülhettek Jézushoz, mint a zsidókeresztények, akiknek régebbi teológiai tapasztalatuk volt a messiásvárásban. Ahhoz hogy azonos érülettel összekapcsolódó Jézus-követők legyenek, az egyiknek a pogány szokásokat, a másiknak a rabbinikus okoskodás szellemét kell elhagyni. Mindkettőben Jézus példája segít.

Mindenki, aki új evangelizációval foglalkozik, megtapasztalja, hogy az újonnan megkereszteltek, a felnőtt keresztségben részesülők, ha hagyományos keresztény családok gyerekei, a gyerekkori hittanra járók igen ellentmondásos nézeteket vallanak a kereszténységről. Etikailag is igen ellentmondásosan vélekednek és etikai és teológiai nézeteikre és gyakorlati életvitelükre nem lehet egyértelmű következtetéseket levonni abból, hogy milyen családokból jöttek. Ebben a zűrzavaros közegben kell kialakítani közös érületet és közös keresztény nézeteket, a mostani krisztuskövetők között. A hagyományok magasztatásából és a dicsőséges történelmi múlt eredményeinek felsorolásából ritkán juthatunk el konszenzushoz. De a jóindulatú krisztuskövetők eltérő nézeteik ellenére is könnyebben felfedezik a közöset egymásban. A kulturálisan és konfesszionálisan megosztott kereszténységet is csak Krisztus tudja összebékíteni egymással. Mi csak imádkozhatunk érte és Krisztus példáját követve segíthetjük ezt a folyamatot.